

ГОЛОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

11/10-761

16.03.2018

Голові Ради суддів України

ТКАЧУКУ О.С.

Шановний Олеже Степановичу!

Надсилаємо адресований Вам депутатський запит народного депутата України Луценка І. В., оголошений на засіданні Верховної Ради України 16 березня 2018 року, для розгляду і надання відповіді автору запиту і Голові Верховної Ради України у встановлений чинним законодавством 15-денний термін.

Додаток: депутатський запит на 7 арк. у 1 прим.

З повагою

А. ПАРУБІЙ

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

Україна, 01008, м. Київ, вул. Грушевського, 5

№10-2217

Голові Ради суддів України
Ткачуку О.С.

від 15 "березня" 2018 р.

ДЕПУТАТСЬКИЙ ЗАПИТ

Щодо систематичного порушення законності
шляхом ненадання Радою суддів України у
встановлені чинним законодавством терміни
офіційної відповіді на депутатські звернення

Шановний Олеже Степановичу!

6 жовтня 2017 Указом Президента України П. Порошенка №307/2017 «Про відзначення державними нагородами України з нагоди Дня юриста» (далі – оспорюваний Указ) за вагомий особистий внесок у розбудову правової держави, забезпечення захисту конституційних прав і свобод громадян, багаторічну плідну працю та високий професіоналізм було нагороджено, зокрема, суддю апеляційного суду міста Києва у відставці Зубця Григорія Івановича орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня.

Відповідно до ч. 2 ст. 92 Конституції України виключно законами України встановлюються: 5) державні нагороди. На виконання зазначеного конституційного положення Верховною Радою України 16.03.2000 року було прийнято Закон України №1549-III «Про державні нагороди України», який встановлює державні нагороди України для відзначення громадян за особисті

заслуги перед Україною. Ст. 1 зазначеного закону визначає, що державні нагороди України є вищою формою відзначення громадян за видатні заслуги у розвитку економіки, науки, культури, соціальної сфери, захисті Вітчизни, охороні конституційних прав і свобод людини, державному будівництві та громадській діяльності, за інші заслуги перед Україною.

Листом від 30.01.2018 за №02-01/139 за підписом Голови Адміністрації Президента України Райніна І.Л. у відповідь на моє депутатське звернення від 02.11.2017 за №10-1972 щодо питань, що стосуються нагородження орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня судді апеляційного суду міста Києва у відставці Г.І. Зубця мене було повідомлено, що відповідне нагородження відбулося на підставі подань Ради суддів України та Державної судової адміністрації України, які були додані.

Так, згідно з наданими додатками, до листа Ради суддів України від 28 вересня 2017 року за №9рс-561/17-вих до Президента України П. Порошенка, яке було зареєстровано Адміністрацією Президента України 29 вересня 2017 року за вх. № 162/43009-01 про подання щодо нагородження «Орденом князя Ярослава Мудрого» V ступеню Зубця Г.І. було додано зокрема *«матеріали щодо нагородження Зубця Г.І. (всього на 6 аркушах)»*.

Мною, як народним депутатом України, керуючись ст. 16 Закону України «Про статус народного депутата України», було направлено два депутатських звернення до Ради суддів України, зокрема: депутатське звернення №10-1957 від 31 жовтня 2017 року, що було отримане Радою суддів України 6 листопада 2017 року і зареєстроване за № 9РС-296/17 та депутатське звернення №10-2084 від 01 лютого 2018 року, що було отримане Радою суддів України 12 лютого 2018 року і зареєстроване за № 9РС-24/18, з проханням надання вичерпної та повної інформації щодо нагородження судді апеляційного суду міста Києва у відставці Зубця Григорія Іванович орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня «за вагомий особистий внесок у розбудову правової держави, забезпечення захисту конституційних прав і свобод громадян, багаторічну плідну працю та високий професіоналізм», зокрема з проханням надання копії

матеріалів щодо нагородження Зубця Г.І., які були додані до листа Ради суддів України від 28 вересня 2017 року за №9рс-561/17-вих.

У даних зверненнях мною, як народним депутатом України, на виконання чисельних звернення представників різноманітних громадських організацій та громадян України задля обґрунтування необхідності отримання доступу суспільства до інформації про досягнення Зубця Г.І. зазначалось наступне.

Іншим Указом Президента України «Про відзначення державними нагородами України засновників та активістів Української Громадської Групи сприяння виконанню Гельсінкських угод» від 08.11.2006 № 937/2006 Валерія Марченка було нагороджено орденом «За мужність» I ступеня (помертньо).

Загальновідомо, що Українська Гельсінська група основною ціллю своєї діяльності бачила боротьбу за дотримання в Союзі Радянських Соціалістичних Республік (далі – СРСР) основоположних прав та свобод людини, проведення інформаційно-освітньої діяльності щодо ознайомлення громадян із базовими принципами та ідеями Загальної декларації прав людини та багато іншої правозахисної, антитоталітарної діяльності.

Так, найважливішим аспектом їх діяльності була практична імплементація положень Заключного акту Наради з безпеки і співробітництва в Європі (Гельсінської декларації) у реальне життя звичайних людей в радянському (тоталітарному) суспільстві в СРСР, зокрема в Українській Радянській Соціалістичній Республіці (далі – УРСР).

Отже, із зазначеного випливає, що Марченка Валерія заслужено було нагороджено орденом «За мужність» I ступеня (...за громадянську мужність, самовідданість у боротьбі за утвердження ідеалів свободи і демократії...), адже першими та чи не єдиними, саме вони, українські дисиденти, учасники Гельсінської групи, фактично почали відкриту боротьбу на теренах УРСР за реальне, а не формальне визнання та дотримання основоположних прав і свобод будь-якої кожної пересічної людини.

Важливо відзначити, що проти учасників Української Гельсінської групи велась активна та жорстока боротьба під час панування на території України

злочинного (тоталітарного) радянського режиму, адже, членами останньої були 41 людина, з яких: 24 відбули у радянських концтаборах, в'язницях і психіатричних лікарнях загалом понад 170 років, а їх загальний термін вироків складав понад 550 років.

Зокрема, п'ятеро із зазначених правозахисників за свою активну проукраїнську діяльність були позбавлені життя: який під тиском Комітету державної безпеки СРСР вчинив самогубство, а четверо – Юрій Литвин, Олексій Тихий, Валерій Марченко і Василь Стус – загинули під час тюремного ув'язнення.

Принагідно, їх переважна більшість була ув'язнена за політичні та тоталітарні склади злочинів, зокрема й Валерій Марченко за ст. 181-1 КК УРСР. Цікавим є факт, що на території України зазначена стаття вперше була застосована щодо відомого дисидента та шістдесятника В'ячеслава Чорновола, а скасована була Законом УРСР «Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні» від 17.04.1991 № 962-XII, що підтверджує політичну заангажованість слідчих, прокурорів при кваліфікації відповідного складу злочину та реальну невинуватість усіх осіб, незалежно від фактичного обґрунтування сторони обвинувачення, які були засудженні за цією статтею.

Президент України П. Порошенко 9.11.2016 року на зустрічі з нагоди 40-річчя заснування Української Гельсінської групи зазначив «як український Президент я дуже шаную ту величезну справу, яку ви зробили для того, щоб взагалі створити Україну і відновити нашу незалежність» та «від щирого серця хотів би сказати кожному з вас величезне дякую, бо як на мене - в моїх очах учасники Гельсінські групи були і є справжні герої. На моє глибоке переконання є надзвичайно важливо, що ваш внесок у відновлення української незалежності ми обов'язково відзначили і запам'ятали». Зазначене міститься на офіційному сайті Президента України - <http://www.president.gov.ua/news/yaduzhe-shanuyu-tu-velicheznu-spravu-yaku-vi-zrobili-dlya-v-38706>.

Зважаючи на зазначене, внесок у «забезпечення... прав громадян» можна піддати значній критиці, враховуючи хоча б судовий вирок,

що став резонансним та печально відомим у всьому світі. Зубець Григорій як заступник голови Київського міського суду, головуючий у справі №1-с/84 – 1984р. виніс фактично смертний обвинувальний вирок Марченку Валерію Веніаміновичу, засудивши тяжко хворого, але незламного правозахисника, дисидента, Українського героя, до відбування покарання у трудово-виправній колонії суворого режиму.

Рішенням Пленуму Верховного суду УРСР, який у своїй Постанові №3508н90 від 12 жовтня 1990 року визнав зазначений вирок безпідставним, «смертний» вирок для Марченка В.В. було скасовано, а відповідну справу Судом було закрито за відсутності в діях Марченка В.В. складу злочину.

Зважаючи на великий резонанс та вагомий внесок Валерія Марченка у розвиток ідеї та практики дотримання основоположних прав і свобод людини в СРСР, суверенності та незалежності України як держави 40-й Президент США Рональд Вілсон Рейган небезпідставно зазначив, що «його життя (Марченка В.В.) назавжди лишиться прикладом для всіх тих, кого глибоко хвилюють права українського народу».

Відповідно до згаданого, видається доволі спірною позиція представників судової адміністрації та Президента України щодо нагородження, фактично, представника радянської (тоталітарної) влади, який усіма можливими та наявними засобами боровся проти усіх проявів незалежного українського та фактично винищував найкращих, найвільніших, найвизначніших членів української опозиційної політичної еліти, що потрібно розглядається як значний крок саме до протидії охороні конституційних прав і свобод людини.

У зв'язку з вищезазначеним, мною, як народним депутатом України, враховуючи необхідність усвідомлення суспільством реальної ролі судді апеляційного суду міста Києва у відставці Зубця Г.І. у розбудові правової держави, забезпеченні захисту конституційних прав і свобод громадян, зміцненню міжнародного авторитету України було направлено вищезазначені депутатські звернення до Ради суддів України.

Однак, станом на момент оголошення даного депутатського запиту на засіданні Верховної Ради України мною, як народним депутатом України, уповноваженим представником народу України, влада якого є первинною відносно органів державної влади в Україні, не було отримано жодної відповіді на зазначені депутатські звернення, що суперечить як ст. 34 Конституції України так і ст. 16 Закону України «Про статус народного депутата України» відповідно до яких, кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб, а органи державної влади, органи місцевого самоврядування, їх посадові особи, керівники підприємств, установ і організацій, об'єднань громадян, яким адресовано депутатське звернення, зобов'язані протягом 10 днів з моменту його одержання розглянути і дати письмову відповідь.

Відповідно до ч.5 ст.17 Закону України «Про статус народного депутата України», народний депутат як представник державної влади у разі порушення прав, свобод і інтересів людини та громадянина, що охороняються законом, та інших порушень законності має право звертатися з вимогою до відповідних органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, керівників підприємств, установ та організацій припинити такі порушення. Посадові особи органів державної влади, органів місцевого самоврядування, керівники підприємств, установ та організацій, а також працівники правоохоронних органів, до яких звернуто вимогу народного депутата про припинення порушення законності, зобов'язані негайно вжити заходів щодо усунення порушення, а за необхідності - притягнути винних до відповідальності з наступним інформуванням про це народного депутата.

Відповідно до частини дев'ятої ст. 17 Закону України «Про статус народного депутата України» народний депутат має право одержати інформацію з питань, пов'язаних із здійсненням ним депутатських повноважень, від органів державної влади та органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, які зобов'язані надати йому таку інформацію в порядку та строки, визначені цим Законом.

Частиною третьою статті 19 Закону України «Про статус народного депутата України» народний депутат має право знайомитися з будь-якою конфіденційною та таємною інформацією з питань депутатської діяльності.

Враховуючи вищевикладене, зважаючи на те, що моє прохання як народного депутата України про надання зазначеної інформації, яке було надіслане до Ради суддів України у формі двох депутатських звернень №10-1957 від 31 жовтня 2017 року та №10-2084 від 01 лютого 2018, уповноваженими посадовими особами Радою суддів України було протиправно проігноровано, керуючись ст. 15 Закону України «Про статус народного депутата України»,

вимагаю:

- 1) Надати копії матеріалів щодо нагородження Зубця Г.І., які були додані до листа Ради суддів України від 28 вересня 2017 року за №9рс-561/17-вих.
- 2) Надати пояснення щодо протиправного ненадання Радою суддів України офіційної відповіді на мої депутатські звернення №10-1957 та №10-2084 у встановлені чинним законодавством України терміни.

Принагідно повідомляю, що інформація, яка може міститись у відповідних матеріалах не є конфіденційною інформацією у розумінні Закону України «Про захист персональних даних» від 1 червня 2010 року № 2297-VI, а у разі наявності за змістом персональної інформації - її необхідно опрацювати (прибрати) шляхом її ретушування використовуючи можливості, надані сучасними технологіями у 21 сторіччі.

**З повагою,
народний депутат України**

**І.В. Луценко
(посв. №211)**